

— Ей ти, птицелове, бѣгай по-скоро, идѣтъ ловци. Дервишина позна Юмеръ-ага, приближениѣтъ гавазинъ на мюфти-ефенди.

Той ускори вървежа; дойдоха до банитѣ и се подслониха въ мѣничката стаичка, изъ коминя на която излизаше димъ. Това бѣше жилището на пазача и на неговото семейство, което се състоеше отъ стара жена и три други жени: жената на сина, дѣщерята и внучката. Отъ мжжетѣ освѣнъ старѣй пазачъ никого нѣмаше въ кѣщи. Омеръ-ага се залови съ пазача. Въздачката и даже магарето влѣзаха въ стаята; при вратата остана само конѣтъ на Юмеръ ага; той, като всеѣки киселжийски конь, навикналъ да минува безъ коняръ, расхождаше се на свобода и си почиваше послѣ бѣганието.

На банитѣ дохождатъ тѣлпи болни да се лѣкуватъ съ знаменитѣтъ тамкашни сѣрни води; но въ това врѣме тамъ живѣяха нѣколко *каракачани*, стадата на които пасяха въ околнестѣта, и единъ казашки поручикъ, който желзеше да излѣкува съ минерална вода своитѣ омъртвѣвши кости, доказателство на това че той не даромъ е живѣлъ на земята и че на онзи свѣтъ дяволитѣ нѣма да му цапнатъ плѣснини за това, че той не е кусвалъ отъ райскитѣ наслаждения, запретени отъ Бога, но дозволени отъ сатаната. Опитниѣтъ поручикъ въ своитѣ странствования обиколилъ всичкитѣ земли и испиталъ всеѣкакви вѣри, ставалъ е раввинъ, калугеринъ, капуцинъ, дервишинъ. Прѣди да стане казакъ, поручика ходилъ въ Ечмиадзинъ и въ Иерусалимъ бѣше той настоящѣй странствующѣй жидъ. Въ казашки чекменъ той сѣдеше съ каракачинитѣ и пушаше димъ изъ чубука като изъ куминъ.

Когато влѣзе дервишина съ Юмеръ-ага, послѣ взаимнитѣ поздравления, поручика захвана да погуква: гу, гу! а дервишина му отговаряше съ сѣщото: гу, гу! и тѣ двамата единъ къмъ другъ подскачаха, като пѣтли, само че не се боряха. Тѣ се познаваха; и двамата отъ единъ анаятъ—грабители. Тѣ сѣднаха единъ до другъ, пияха, кафе, пушаха чибучки и все по-между си погукваха,